

Музикален свят

ВИЕНА

На **14 ОКТОМВРИ** Виенската филхармония ще осъществи първия си абонаментен концерт за сезон 2017/2018. Под диригентството на Андريس Нелсонс ще прозвучат произведенията от Лудвиг ван Бетовен.

БЕРЛИН

На **8 ОКТОМВРИ** в Берлинската филхармония открива цикъл организовани концерти с изпълнение на френския органист и композитор Тиери Ескеш, който ще импровизира музика върху немия филм „Лутер“, посветен на Немската Реформация. Филмът, който е кинематична рядкост, е по повод 500 годишния юбилей на Лутеранството и описва в монументални картини живота на великия реформатор – Мартин Лутер.

ЛОНДОН

На **14 ОКТОМВРИ** Лондонският филхармоничен оркестър и Андреа Бочели гостуват в Амстердам.

ПАРИЖ

На **10 ОКТОМВРИ** в Парижката опера Соня Йончева ще дебютира в ролята на Елизабет Валоа от операта „Дон Карлос“ на Верги.

България

ВАРНА

На **13 ОКТОМВРИ 2017, петък, 19 часа** Варненските симфоници представят Ф. Шопен – Концерт за пиано и оркестър №2 (Фа минор) и Й. Брамс – Симфония №4 под диригентската палка на Ералдо Салмиери. Солист Антонина Бонева (пиано). **Антонина Бонева ще свири на сцената на зала „България“ на 19 октомври, от 19 ч.**

БУРГАС

Месец октомври ще е много активен за Бургаската опера. Освен спектаклите си в Бургас, операта

от морския град ще гостува и в Свиленград, Трявна, Преслав, Казанлък, Силистра, Ямбол, Велико Търново, Горна Оряховица, Тополовград и Габрово.

СОФИЯ

На **28 ОКТОМВРИ** Държавният музикален и балетен център ще осъществи премиера на „Орфей в ада“ от Офенбах.

РУСЕ

От **3 ДО 22 ОКТОМВРИ** оркестърът на Русенската опера е на симфонично турне във Франция.

СТАРА ЗАГОРА

На **6 ОКТОМВРИ** в Стара Загора е премиерата на операта „Севилският бръснар“ от Росини. Диригент – Димитър Косев. Режисурата е поверена на Славчо Николов.

ПЛОВДИВ

На **26 ОКТОМВРИ** Пловдивската опера открива симфоничния си сезон с концерт под диригентството на Емил Табаков със солист Евгени Божанов (пиано). **Евгени Божанов ще свири на 15 февруари в зала „България“. Емил Табаков ще дирижира Софийската филхармония на 18 март.**

„Цигулката е неделима част от един изпълнител. С времето тя се превръща в част от него, става неговият глас“

Веско Пантелеев-Ешкенази произхожда от стар музикален род. Завършва Националната музикална академия, специалност цигулка, а след това и престижния лондонски Гилдхол Скул. Лауреат е на международните конкурси в Пекин, „Виенявски“ (Полша) и „Карл Флеш“ (Лондон). През 2016 година, Веско Пантелеев-Ешкенази е един от двамата българи, номинирани за престижната награда „Грами“ заедно с оперната певица Соня Йончева.

Маестро Ешкенази, Вие произхождате от стара музикална фамилия. В едно Ваше интервю споделяте: „Средата, в която израснах беше денонощно изпълнена със звуци“. Ще се обосновете ли? Да, у нас непрекъснато се свиреше на инструмент. Майка ми Марта – дългогодишна виолистка на оркестъра на Операта в София, баща ми Пантелей – дългогодишен соло кларинетист на Софийска Филхармония и брат ми Мартин Пантелеев – цигулар и диригент – всички под един покрив!

Кои бяха Вашите преподаватели по цигулка в Музикалната академия и тънкостите, които Ви разкриха за инструмента цигулка?

Аз съм възпитаник на Ангелина Атанасова и проф. Петър Христосков. За мен няма достатъчно думи, за да изразя благодарността си към тях, за всичко което съм научил. Става дума за много интензивна подготовка с уроци често надвишаващи нормалното времетраене, докато не се получат нещата. Всяка нота, всяка фраза се повтаряше до мига, в който не се постигне желаните ефект и качество.

Ролята на професор Ифра Нийман в живота и кариерата на Веско Пантелеев-Ешкенази?

Проф. Нийман отвори буквално един нов свят пред мен – като музикант и като човек. Запознах се със задълбочения начин на музициране и най-вече се научих да мога сам да замислям и създавам интерпретацията на произведенията, които подготвям. Научих се на “зрялост” в музицирането. Поклон и огромно благодаря за всичко това!

Кога и къде беше Вашето сценично кръщение?

Бил съм малък, на 11 години. Свирих

Моцарт, „Концерт за цигулка №3“ в Сол мажор, като солист на Филхармония „Пионер“ под диригентството на незабравимия проф. Влади Симеонов-друга изключително важна за мен и моето развитие личност. Концертът беше не къде да е, а в голямата зала на Гевангхаус, Лайпциг. Спомени-те от това са все още ярки в съзнанието ми.

Кои са композиторите, пред чието творческо наследство благоговееете?

За мен има няколко много специални имена сред композиторите от световен мащаб. За да разбереш даден композитор изцяло, трябва да си свирил или да познаваш, ако не цялостното му творчество, то поне камерната му, инструментална или симфонична (оперна) музика. Такива за мен са В. А. Моцарт, Г. Малер, Р. Щраус, А. Брукнер, П. И. Чайковски, Й. Брамс, Я. Сибелюс, М. Равел, К. Дебюси, С. Прокофиев, Д. Шостакович, Дж. Пучини, П. Владигеров. В един малко по-различен стил, обожавам да слушам и свиря произведенията на Астор Пиацола и Джордж Гершуин, като с този репертоар (освен класическия, разбира се), имам записани дискове с моя прекрасен приятел и невероятен пианист и човек Людмил Ангелов!

Какво е усещането едва 29-годишен, да бъдете концертмайстор на световноизвестния „Кралски Концертгебау Оркестър“ в Амстердам, дирижиран от легенди като Едвард Григ и Густав Малер?

Усещането е за полет, но работата е много тежка, отговорна и изпълнена с върхове, които постоянно трябва да се изкачват отново и отново. Това богато наследство трябва ежедневно да се защитава и развива. Да се пази.

Ще откриете ли имена на прочути артисти и музиканти, с които сте били редом на сцената?

Емил Чакъргов – диригентът и човекът, който ми даде път на международната сцена, и на когото съм завинаги благодарен в сърцето си, Бернард Хайтинк, Марис Янсонс, Валери Гергиев, Даниеле Гатти – нашия главен диригент в Амстердам, Сейджи Озава, Лорин Мазел, Курт Мазур, М. Ростропович, Ю. Башмет, Алексис Вайсенберг, Пласидо Доминго, Монсерат Кабаие, сър Колин Дейвис, Андре Превин, Ан Софи Мутер, Ланг Ланг.

Имате ли еталон за подражание и виртуози на цигулката, които Ви вдъхват?

Възхищавал съм се винаги на Давид Ойстрах и Ицхак Перлман.

Какво е за един музикант да гържи ръцете си „Гуарнери дел Джезу“, произведена през далечната 1738 година? Цигулката е неделима част от един изпълнител. С времето тя се превръща в част от него, става неговият глас. Инструментът, на който свиря е изключителен, от най-висок клас и ми дава звукови възможности и нюанси, които други инструменти не притежават.

През 2016 година бяхте един от двамата българи, номинирани за престижната награда „Грами“. Ще споделите ли?

Номинацията за Кралски Концертгебау Оркестър дойде в категория “Най-добро симфонично изпълнение” за „Симфония №5” от С. Прокофиев с диригент Марис Янсонс. За нас беше чест да сме в номинациите. Това е един вид сравняване на часовника. Така знаем, че принадлежим към върха.

Какъв е поводът за гостуването Ви на сцената на зала „България“ на

26.10.2017 година и какво ще изпълните?

Щастлив съм, че имаме покана с Мартин Пантелеев отново да гостуваме на Софийска Филхармония. Благодарим за оказаната чест. Зала „България“ е за нас като дом! Аз ще изпълня концерта в Ла мажор от Моцарт. Произведение, което много обичам и ценя. Едно от най-сложните Моцартови произведения за цигулка.

"Музиката е свят на безмерна любов, която ни свързва със светлината над нас и в нас..."

Мартин Пантелеев е роден в София на 10 май 1976 г. в семейството на музиканти. Започва да учи цигулка от 4-годишна възраст. Възпитаник е на Националното музикално училище “Любомир Пипков”, а по-късно и на Националната музикална академия, специализирайки цигулка при проф. Йосиф Рагионов и дирижиране и композиция, съответно при акад. Васил Казанджиев и проф. Пламен Джурев. Завършва майсторските класове на проф. Захар Брон в Хамбург и на проф. Ифра Нийман в Майнц и Лондон. През 1985 година е концертмайстор на Младешка филхармония „Пионер”. От 1999 година е втори диригент на „Филхармония на нациите”, с която изнася над 1000 концерта в Европа, Америка и Азия. През 2004 година дебютира със Софийска филхармония, след което е поканен за гост-диригент, а от сезон 2011-2012 до 2016 г., е главен диригент на институцията. Гастролирал е в Германия, Великобритания, Холандия, Италия, Русия, САЩ, Република Южна Африка, Австралия, Аржентина, Румъния, Израел и Китай, дирижирайки повече от 30 оркестъра. Мартин Пантелеев е брат на известният български цигулар Веско Пантелеев-Ешкенази.

Маестро Пантелеев, какъв е поводът за гостуването Ви на сцената на зала „България“ на 26.10.2017 година?

Това ще е със сигурност един от най-вълнуващите концерти за мен през този сезон. Завръщам се благодарение на безкрайно уважавания от мен приятел и диригент Маестро Найген Тодоров. Неговата покана да се върна на тази сцена значи много. Изключително се радвам на възможността да работя отново с моите великолепни колеги от Софийска филхармония, с които ни свързват дългогодишни спомени на сцената.

Какве е чувството да дирижирате световноизвестният цигулар Веско Пантелеев-Ешкенази?

Въпреки, че сме братя, на сцената ние

сме двама професионалисти, които трябва да представят дадена творба по най-добрия възможен начин. Благодарение на огромния талант на Веско, неговия вкус, стил и блестящата му техническа изаящност, за мен е истинско удоволствие да творим заедно. На моменти усещам, че двете ни души са заедно в един вълшебен свят...

Ще разкажете ли за естеството на произведенията, които ще прозвучат в предстоящия Ви концерт със Софийската филхармония?

Веско, аз и Маестро Тодоров решихме да направим паралел между двама от най-великите гении в историята, не само на музиката, а изобщо в света - В. А. Моцарт и Г. Малер. Думите са нищожни пред тяхното творчество,

Какво е изживяването да музицирате под диригентската палка на маестро Мартин Пантелеев?

Всеки път, когато сме заедно на сцената е празник! В истинския смисъл на думата. Музицирането е лесно, толкова добре се познаваме, че няма нужда от думи, а само музика.

Какво е за Вас музиката?
Моят живот и същност.

което е сходно в посланията си. За мен концертът за цигулка на Моцарт в Ла мажор, който Веско избра е много емоционално свързан с нашето съвместно детство. Помня как, докато си играех с колички (бях 4 годишен), той го учеше, а аз тананиках мелодията му... Първа Симфония на Малер пък е произведението, с което дебютирах в Софийска филхармония през 2004-та година и смятам, че е подходящо в случая за моето завръщане на тази сцена.

Какво е за Вас музиката?

Има десетки, какви ли не цитати на велики философи относно музиката и нейното значение. Лишавам се от възможността да цитирам някои от тях. За мен музиката е свят на безмерна любов, нескончаема, чиста енергия, която ни свързва с високото, със светлината над и в нас...

Веско Пантелеев-Ешкенази излиза на сцената на зала „България“ на 26.10.2017 г. под диригентската палка на брат му Мартин Пантелеев. Концертът е част от от цикъла „Големите симфонии“.

„Имаме много специална и пълна с предизвикателства мисия, която обичаме безкрайно”

Клавирното дуо Аглика Генова и Любен Димитров е един от най-добрите ансамбли в света през последните години. Дуото предизвиква истинска сензация едва два месеца след своето създаване- печели безапелационно няколко големи конкурса само в рамките на две години- “ARD” в Мюнхен, „Dranoff” в Маями, „Белини” в Италия и конкурса в Токио.

„Клавирно дуо Генова-Димитров” концертира под палката на именити диригенти като Ейржи Оуе, Ари Разилайнен, Хану Линту, Стефан Блуние, Джон Карю, Улф Ширмер, Алън Франсис, Александър Рудин, Емил Табаков и много други. Аглика Генова и Любен Димитров са аплодирани възторжено от публиката и пресата по целия свят и изнасят концерти в най-престижните зали и фестивали на всички континенти.

Госпожо Генова, господин Димитров, вие сте едно от най-прочутите, атрактивни и харесвани клавирни дуа в света. Но преди това безусловно признание, свирите от 5-годишна възраст, а когато сте на 9 години, вече изнасяте солови концерти с оркестър. Ще ни разкажете ли?

Аглика Генова: Чувстваме се привилегировани, че имаме щастието да бъдем обучавани от най-ранна детска възраст от професионалисти от най-висок мащаб и в една система за музикално образование, която ни подпомогна изцяло в това наше развитие. Нашите житейски и творчески пътища са се движили паралелно на около 300 km. един от друг (разстоянието Русе-Пловдив), пресичали са се и са се сблъсквали на национални или международни конкурси и важни изяви, и пак са се разделяли до следващата среща. Имайки частично пловдивски произход, нашите баби са били сприятелени, на-

шите майки са свирили заедно в Пловдивската опера, а бащата на Любен е нял като солист на същата сцена. Роднини са разказвали на всеки от нас за актуалните успехи на другия, но ние самите не сме били там. Фигурирахме от малки в прословутото черно тефтерче за „талантливи деца под наблюдение“ на проф. Джулия и Константин Ганеви и работехме активно с тях, докато не се срещнахме вече като студенти по соло пиано в техния клас в тогавашната Консерватория. Общо взето, както се пее в една песен: “Още преди да те срещна в живота си, теб аз обичах.”

Кой беше повратният миг в живота ви, в който пътищата на двамата талантлив пианисти се пресекоха и решиха да бъдат клавирно дуо?

Любен Димитров: Знаменитият курс за соло пиано в Сеул, за който проф. Владимир Крайнев ни планира

да се готвим и магическият момент, в който седмица преди заминаването ни за Корея в Хановерската музикална Академия нямаше друга свободна стая за репетиции, освен тази на проф. Крайнев. За да пестим време преди урока с него, бяхме осенени от „бриянтната“ идея да засвирим синхронно Етюд оп. 25 №11 на Шопен, който бе задължителен и за двамата ни на конкурса. В този момент нещо стана с нас, полетяхме и идеята на влезлия само за секунди в стаята колега на проф. Крайнев, да пробваме „истински“ репертоар за клавирно дуо и да се явим няколко месеца по-късно на конкурса на Музикалната Академия, просто дойде в повече от правилното време и място. Няколко месеца след това, вече бяхме победители на първия си съвместен конкурс като дуо.

Завършили сте Националната музикалната академия в София в класа на проф.

Джулия и Константин Ганеви, а по-късно специализирате при легендарния пианист и Ваш ментор Владимир Крайнев в Музикалната академията в Хановер, Германия. На какво ви научиха вашите музикални педагози в България и какви тънкости за пианото ви разкри знаменитият виртуоз?

Аглика Генова: Нашите скъпи учители Джулия и Константин Ганеви познаваме от 9-годишна възраст. Стартирайки от тези невръстни години до завършването на бакалавърската ни степен в София, имаме това неизмеримо щастие да бъдем обучавани изцяло и искрено в стила на клавирното изкуство на Хенрих Густавович Нейгауз. Владимир Крайнев, един гениален артист-изпълнител, също обучен от Нейгауз в Москва, беше наш духовен баща и ментор в продължение на 20 години и обичаше да ни нарича „внуците на Нейгауз“... Той разкри артистите у нас, направи ни на първо място хора на сцената, пресъздаващи до болка авторския замисъл на всички композитори и изпълващи респект към публиката, дошла в залата, за да изживее нещо необикновено. Благодарността ни към тримата е необятна!

Каква е ролята на конкурсите за един млад музикант и на кои от тях бяхте лауреати преди да покорите световните сцени?

Любен Димитров: Относно значение то на международните конкурси за развитието на младите музиканти, ще си послужим с изказването на нашия любим учител Владимир Крайнев – „те са необходимо зло“. Един конкурс учи младия музикант на волева фокусирана подготовка, на многократно завишен стремеж към усъвършенстване и намиране на начин за справяне с критични ситуации. Ако двамата млади музиканти например, успеят успешно да преминат през петте тура на конкурса за клавирни дуа в Маями, изпълнявайки в рамките на една седмица четири различни рецитални програми и накрая два концерта с оркестър, и всичко това при почти 100%-ова влажност на въздуха и 40-градусови температури, то те ще знаят как да се справят с подобни ситуации в течение на предстоящия им творчески път и те няма да им попречат на сценичното представяне, така както биха повлияли на музиканти, които не са изживявали и преодолявали подобни препятствия. Освен това

подготовката на концертен репертоар за голям международен конкурс, ако се провежда правилно и разумно, може да катапултира развитието на музиканта на едно недостигано до този момент ниво. Друг е въпросът, как се подхожда в България към конкурсите и тук нещата, за съжаление, достигат една критична точка на неразбиране, изопачаване и манипулиране, но това е тема на друг разговор. Ние самите спечелихме без изключение всички престижни международни конкурси като клавирно дуо, при това в рамките само на две години и това все още е своеобразен рекорд в музикалната история на изпълнителското изкуство.

Имате ли любими композитори и творби, и с какво ви завладява тяхната музика?

Аглика Генова: Любими творби и композитори за нас са винаги тези, които в дадения момент изпълняваме на сцена.

Безброй са сцените, залите и фестивалите по света, на които сте гастролирали с триумфален успех. И все пак, ще откриете ли някои от тях?

Любен Димитров: Наистина е много трудно, защото всеки концерт за нас е единствен и неповторим, независимо дали гастролираме за първи или за десети път в тази зала, на този фестивал или с този оркестър.

Какво е чувството да свирите на откритие на Зимни олимпийски игри и на Световно първенство по волейбол. Кога и къде се случи това?

Аглика Генова: Винаги особено, защото това не са „нормални“ концертни зали и всичко трябва да бъде изпитано технически до последния детайл. Но усещането да свирим пред многомилионна публика на откриването на форуми като Зимната Олимпиада в Солт Лейк Сити 2002 или на Световното Първенство по волейбол в Триест през 2010 е неопируемо.

Имате завидна дискография. Ще споделите ли?

Любен Димитров: Издадените от нас компактдискоса са вече четиринайсет. При това за една от водещите в световен мащаб звукозаписни фирми «сро Records». Работим се на всеки един от тях като на новородено дете. Треперим от вълнение, когато трябва да прослушваме готовите и монтирани

мастър-дискоса, задъхваме се от нетърпение да отворим целофана на всяка нова продукция и да се докоснем до кавъра, до буклета, до самата плочка. Записали сме много световни премиери, като Концерта на Виктор Бабин, събраните съчинения на Шостакович, Владигеров, Клементи, Йохан Кристиан Бах, Арениски, но също и много познат репертоар, като Радел, Пуленк, Стравински и т.н. Много се радваме на звукозаписи на концерти с оркестър, защото там се получава една особена многопластовост на музикалното общуване и същевременно една несравнима с нищо друго мащабност на звуковата картина.

Компактдискът ви “Ференц Лист- Творби за две пиана” е определен от критиците като празник на музиката на Лист. Светонизируван факт е, че Ференц Лист и Фредерик Шопен се съревновават за короната на най-голям виртуоз на XIX век, а прочутият френски писател Оноре дьо Балзак прави следния паралел помежду им: „Не можете да оцените Лист, без да сте чули Шопен; унгарецът е демон, полякът-ангел“. Каква е вашата трактовка за творчеството и изпълнителското майсторство на двамата велики композитори?

Аглика Генова: Това изказване е един много ярък пример, как дори и най-прочутите творци и личности могат да грешат основно в преценките си – няма нищо „дяволско“ в музиката на Лист, нито пък само „ангелско“ в творчеството на Шопен. Ференц Лист е един изключително чувствителен и емоционален човек. Ако използваме октавите на пианото като символично мерло за обхващане на емоционалността, то можем да кажем, че емоционалният свят на Шопен обхваща всяка една от тях, но за душевността на Лист те са твърде малко и чрез достигането на клавирни „крайности“ в творчеството си, той не просто се опитва да демонстрира своите клавирни умения, а се опитва да изрази своята бурна и безгранична душевност, която в сравнение със средствата, с които тогава колегите пианисти са разполагали, разбира се е изглеждала като нещо нечовешко, невъзможно, съответно „дяволско“. Може би именно това наше разбиране за Галактиката Ференц Лист, накара водещите световни музикални медии да определят компактдиса ни с неговите оригинални творби за клавирно дуо

като „Празник на музиката на Лист“.

Вие водите множество майсторски класове по целия свят, сред които ежегодната академия за клавирни дуа Cloister Michaelstein в Бланкенбург/Харц, Германия и лятната академия „Алегра“ в Русе. На какво учите вашите възпитаници?

Любен Димитров: На искреност в музицирането, на отхвърляне и отричане на всякакви пошлостии шампи на изпълнение или евтини визуални прийоми за привличане на вниманието на сцената, на най-дълбока вътрешност и почти робско преклонение пред желанията на композитора, които той ни е завещал чрез нотния текст.

Какъв е вашият прочит на творбите за клавирно дуо на Дмитрий Шостакович, Йохан Кристиан Бах, Муцио Клементи и Панчо Владигеров и с какво според вас албумите ви America for Two и Maurice Ravel- Favourite Flavors печелят сърцата на меломаните по целия свят?

Аглика Генова: Може би с това, което сме ние и това, на което учим и нашите студенти – да бъдем искрени към Бог, Композиторите и към Нашата Публика, да бъдем отговорни към всички тях от дълбините на сърцето и душата си. Един от най-големите и ярки подаръци за нас като изпълнители и преподаватели е момента, в който след концертните ни изпълнения наши

студенти са идвали зад сцената не само за да ни поздравят, а за да заявят със светещи от въздушевление очи, че след нашия концерт те са успели да видят и чуят на живо всичко онова, на което ние сме ги обучавали и са успели да усетят до какви върхове може да ги доведе именно пътя, по който ние тръгваме от самото начало и се опитваме да измине заедно с тях.

Тази година в Германия, вашето гарование беше високо оценено- станяхте носители на годишната награда „ЕХО Класик“ в категория „Концертен запис на годината 20-21 век“. Какво е усещането след подобно признание?

Любен Димитров: Наградите „ЕХО Класик“ се присъждат от Германската Фоно Академия, чието седалище е в Берлин. Нито един артист не може сам да се кандидатира за участие – това могат да направят единствено компактдискските компании, при това след като един диск е получил минимум 10 топ рецензии от водещи музикални списания, радиостанции и т.н. от целия свят. Една рецензия от вестник „Култура“ например, не би се смятала за достатъчно значима, а някаква, дори и минимална уклончивост в изказването на музикалния журналист на БиБиСи Мюзик Мегазин, би станала пречка дискът въобще да бъде разглеждан като потенциален победител. Едва след преодоляване на тази пър-

воначална бариера, допуснатите дискове се прослушват и оценяват от 11-членно жури от най-престижни музикални рецензенти, водещи на радио и ТВ-предавания за класическа музика, като всеки от тях гласува за своите фаворити във всяка една от категориите, вземайки предвид и данните от излъчванията и търсенето на този запис навсякъде по света. След това този резултат се представя на ръководството на Фоно Академията и едва тогава той се оповестява официално.

Ето защо наградите ЕХО Класик, се приемат за музикалните Оскари и имат наистина световен отзвук, независимо, че се присъждат от Германската Фоно Академия. А как би се чувствал човек, на когото се присъжда Оскар..., смятаме, че всеки би могъл сам да си представи.

На 09.10.2017 година ще концертирате на сцената на зала „България“. Какъв е поводът за това и какво ще изпълните?

Аглика Генова: На 9 октомври ще имаме огромната чест да участваме в едно прекрасно историческо събитие за културата на България - 80 години от откриването на музикалната ни светиня „Зала България“. Преди осем десетилетия е изпълнена същата програма, която нашата публика сега отново ще може да изживее - една чудесна идея на Маестро Найден Тодоров, чието предложение приехме с огромна радост! Ние ще бъдем солисти на Софийска Филхармония под негово диригентство в Концерта за 2 пиана в до минор на Йохан Себастиан Бах, който е прозвучал преди 80 години под пръстите на знаменити личности, като Люба Енчева и Димитър Ненов.

Какво е за вас музиката?

Любен Димитров: Музиката е от Бога и нашето призвание, което приемаме като Божий подарък, е да я споделяме с хората на тази земя във възможно най-искрения и чист вид. Имаме много специална и пълна с предизвикателства мисия, която обичаме безкрайно.

На 09.10.2017 година, на сцената на зала „България“ ще се състои концерт, по случай 80 години от нейното построяване и със специалното участие на „Клавирно дуо Генова-Димитров“.

„Имаме много специална и пълна с предизвикателства мисия, която обичаме безкрайно“

Маестро Ангелов, как открихте Нейно Величество Музиката?

Най-напред в семейството – и двамата ми родители са известни музиканти и това естествено ми помогна да открия прекрасния свят на музиката. Още четиригодишен, слушах класическа музика по радиото, застанал пред отворена партитура и размахвайки диригентската палка на баща ми... По-късно, заради активното желание на баба ми София, която не беше музикант, започнах уроците си по пиано.

На какво Ви научи Вашият учител-феноменалният педагог и пианист Константин Станкович?

Той беше човекът, който всеотдайно ми помогна да преодолее всички трудности и проблеми, които почти ме бяха накарали да се откажа от пианото на 16-годишна възраст. Беше изключителен учител, в най-широкия смисъл на думата и невероятен ерудит.

Любимият Ви композитор? С какво Ви завладява неговата музика?

Не мога да посоча само един композитор. Винаги се опитвам да свиря всяко конкретно произведение, сякаш неговият композитор ми е любим.

Още като съвсем млад пианист сте признат за един от най-добрите интерпретатори на Фредерик Шопен в цяла Европа. Ще споделите ли?

Първото признание беше на конкурса „Фредерик Шопен“ във Варшава през 1985 година. То ми даде сили и увереност, за да направя за първи път в България Интеграл на произведенията на Шопен, в цикъл от 12 рецитала. През годините последваха покани от най-големите Шопенови фестивали по света и повторения на Интеграла в много градове на Испания, а след това отново в София.

Наградите? Имате ли такава, която Ви е най-скъпа на сърце?

Имам много награди, включително съм първият носител на наградата Аполон Токсофорос на фондация Аполония и наскоро бях отличен с медала GLORIA ARTIS на Министерството на културата на Полша. Може би най-ценната от наградите ми, е Grand Prix du Disque Fr. Chopin, с която беше удостоен един от моите дискове с музика на Шопен.

Ще откриете ли имена на сцени и зали, където сте се чувствали най-радушно приети от публиката и

Големият български пианисит Любим Ангелов е музикант със световна слава и признание. Носител е на престижни награди от международни конкурси, сред които „Виртуози на клавирната музика“ (Чехия, 1973), Сенигалия (Италия, 1976), и „Фредерик Шопен“ (Полша, 1985). Дебютира в Линкълн център в Ню Йорк с рецитал през 1990 година. Концертира в залите на Берлинската филхармония, „Плейел“ и „Гаво“ в Париж, „Херкулес“ в Мюнхен, „Концертгебау“ в Амстердам, „Аудиторио Насионал“ в Магрид, концертните зали на Московската и Миланската консерватория и много други. Изнася концерти като солист на всички български и множество чужди оркестри под палката на именити диригенти като Лорънс Фостър, Джеймс де Прист, Жан-Бернар Помие, Марк Андре, Фьодор Глушченко, Руслан Райчев, Емил Табаков.

оценен по достойнство?

Разбира се, на първо място, българската публика, от която винаги съм бил подкрепян и приеман най-радушно. Иначе, всяка публика си има своите реакции и поведение – от сдържаност до френетични аплодисменти на крака, всичко ми се е случвало. Все пак, опитвам се да не бъда повлиян от тези разлики и винаги да давам максимума от себе си, на всеки концерт.

Вашата класация за най-виртуозен пианист на всички времена?

О, класациите не са за артистите... Както е казал Бела Барток в времето: „Конкурсите са за състезателни коне, не за музиканти“.

Какъв е Вашият прочит на творческото наследство на Шопен и на Лист като изпълнител?

Безусловно Шопен и Лист са едни от най-оригиналните пианисти на всички времена, поставящи непреходни интерпретационни трудности на всички нас, пианистите след тях...

На какво учите младите дарования, когато идват в България? Ще разкажете ли за майсторските класове, които

правите в Нов български университет?
Опитвам се да им предам опита, който имам и да подхождам по конкретен начин към всеки от тях, защото и те са различни един от друг. Основополагащо е, да се споделят с тях важните принципи на интерпретацията, но и да се запази тяхната индивидуалност. Майсторските класове се провеждат ежегодно и в тях участват чудесни млади таланти от България и чужбина, а редом с тях върви и редовното ми преподаване в НБУ като почетен професор.

Ролята на диригента в бляскавата Ви

кариера. Случвало ли Ви се е да свирите под палката на диригент, който да „диша“ заедно с Вас, провокирайки Ви да изтръгнете най-доброто от себе си?
Да, имало е такива случаи и наистина подобни моменти са много вдъхновяващи и превръщат един просто добре изсвирен концерт в нещо на съвсем друго духовно ниво.

На 9 октомври 2017 година, ще концертирате на сцената на зала „България“. Какъв е поводът и какво ще изпълните, Маестро?

На 29 октомври, неделя, от 19 ч. Софийската филхармония и диригентът Герган Ценов представят нова българска музика. Маестро Ценов представя програмата:

В края на 40-те и началото на 50-те години на миналия век двамата композитори, Лазар Николов и Константин Илиев, поставят началото на това, което днес музикалните специалисти от цял свят определят като „българския следвоенен авангард“. Това става след като тези двамата творци категорично се разграничават от наложените след дветосептемврийския преврат от 1944 година строги норми на така наречения „социалистически реализъм“ и наместо да се подчинят на критериите за масовост, оптимистичност и народностност, насочват творческите си търсения в една съвсем друга насока, в която основни елементи са абстракцията, личностната травма и изключително комплексния музикален език. По-късно към тези двамата първооткриватели се присъединяват и фигуриите на Васил Казанджиев, Георги Тудев и Иван Спасов, които заедно образуват това, което спокойно можем да наречем „великата

петорка“ в българската музикална култура. Трите произведения, включени в програмата на концерта, са написани почти по едно и също време между 1979 и 1984 година, което ни дава възможност да сравним и оценим музикалните възгледи на трима от най-значимите български композитори в един конкретен момент от музикалната ни история.

Най-ранното произведение в програмата, „Илюминации“ за симфоничен оркестър (1979) на Васил Казанджиев, е един блестящ и типичен пример на композиционен стил, който композиторът създава и започва целенасочено да развива още в началото на 60-те години; стил, в който тембърът и оркестрацията сами за себе си са използвани като основен двигател и основен формообразуващ принцип на музикалната композиция. Самият композитор определя творбата си като „импровизация, написана в свободна форма“, макар общата структура на произведението да не е съвсем лишена от известна триделност. Крайният резултат е една соновистична фантазия, в която всеки един от многобройните кратки и преизпълнени с енергия мотиви блести със своя собствена изразна логика, без това обаче да накърни цялостното единство на творбата.

Canti dei morti („Песни на мъртвите“) за сопран и оркестър върху древноегипет-

Концертът отбелязва 80-годишният юбилей на зала „България“ и повтаря програмата, изпълнена на нейното откритие през 1937 година. Аз ще имам удоволствието да изпълня „Концерт за пиано и оркестър №3“ от Панчо Владигеров, заедно с колегите от Софийската филхармония и маестро Найден Тодоров.

Какво е за Вас музиката?
Музиката е най-възвишеното изкуство и за мен е неизчерпаем източник на духовност и прекрасни емоции. И най-важната ѝ мисия е да дарява красотата и доброта на хората.

ски текстове (1983) на Иван Спасов, посветено „на светлата памет на моята майка“, е произведение, в което по един съвършен начин са съчетани две теми, които ще се превърнат в централни в по-късното творчество на композитора, а именно - темата за човешката гуша и темата за смъртта. Музиката на Canti dei morti може да бъде описана най-точно чрез думите на Константин Илиев, изказани по адрес на неговия другар и съратник Иван Спасов: *“Спасов се отличава от всички други композитори по голямата икономичност на средствата, с начина, по който построява формата, с лаконичността на музикалните идеи и тяхното развитие, с особения звук от инструменталните състави, с които си служи, и най-вече - с поетичността, в която липсват патетично-драматични изблици”*.

Цели 25 години минават между написването на предпоследната и последната симфония на Константин Илиев. Затова когато през 1984 година (четири години преди смъртта на композитора) на бял свят се появява неговата последна Шеста симфония, за никого не е изненада, че тя се оказва тагнит орис или „голямото завещание“ на композитора Константин Илиев. Симфонията е типично творение на късния стил - ясна и лаконична като форма и съдържание, без излишна разхитителност на материала и без излишна показност на изказа. Макар симфонията да не е свързана с конкретна програмна идея, невъзможно е слушателят да не улови това непоносимо чувство на вътрешна безутешност и безизходица, които лъхат от всяка една нота на това в известен смисъл прощално произведение.

Герган Ценов

Пламен Джуров: Зала "България" е храмът на музиката в България

Пламен Джуров е български композитор и диригент, професор в Националната музикална академия „Проф. Панчо Владигеров“. От 1976 до 1982 г. е на диригентския пулт на Плевенската филхармония. Изнася концерти със симфонични оркестри в Русия, Германия, Мексико, Алжир, Куба и Македония. От 1988 година е диригент на Камерен ансамбъл „Софийски солисти“. Председател е на Фондация „Международен конкурс за млади оперни певци Борис Христов“ и на Международния фестивал „Софийски музикални седмици“.

Маестро, ще се представите ли?
За моето поколение /рогените в края на 40 и началото на 50-те години/ заниманията с музика бяха типични. Имах чувството, че всяко четвърто дете в родния ми град се занимаваше с музика – главно пиано и цигулка. Разбира се, първоначалният тласък идва от семейната среда, но ако попаднеш и на добър учител, мотивацията става лична. И така поех по стандартния път – музикално училище, Консерваторията, практика. Срещата с Голямата музика беше стимул. Плевенската филхармония и програмите на Радиото също. Тогавашното Радио няма нищо общо с днешното. Спомням си два случая, в които музика от „радиоточката“ ме порази – Чайковски, Симфония №6 и Поема на Екстаза от Скрябин. По някакъв начин влязох в тези произведения, които ме докараха до нещо като транс. Знам ли, може и наркотикът да действа така...

Спомняте ли си как и кога решихте да се посветите на магията, наречена дирижиране? Кои бяха Вашите учители и кумири?

Бях студент в Академията като пианист. Реших че трябва да уча и композиция, която започнах при Марин Големинов. Заниманията по оркестрация и беседите с Големинов бяха стимул да се интересувам и за оркестъра като основен двигател на Голямата музика. Явих се като на шега, но Константин Илиев ме одобри. Така че моите кумири са основно моите учители – Константин Илиев, Добрин Петков и особено Марин Големинов, който беше и великолепен, образован диригент. Имам слабост към Шолти, Бърнстейн, разбира се Караян и най-вече Абато. От Абато съм чувал най-ласкави думи за България.

Ще ни разкажете ли за ръководеният от

Вас Камерен ансамбъл „Софийски солисти“, за неговия състав и репертоар?
Особеното при „Софийски солисти“ е, че този състав е рожба на самите музиканти. Той не е създаден „отгоре“, с декрет или началническо решение. Сам си извоюва място под слънцето. Разбира се, щастливо обстоятелство е, че Столичната община го припознава като своя емблема и му създава условия за работа. Но основното е, че работата в състава е вид мисия, не просто „месторабота“. Това завещание получихме още от създателите на ансамбъла, с които и сега сме в тясна приятелска връзка. Смяната на поколенията е неизбежна, но при нас тя е плавна и добре обмислена. Репертоарът е много обемен, многостилов – простира се в рамките на пет века. Колегите от състава са не само прекрасни професионалисти. С тях нямам страх да бъда на която и да било сцена по света. Те са ансамбъл, единство от многообразие, железни като издръжливост и чувствителни към заобикалящата ги среда...

На 12 октомври 2017 година ще дирижирате на сцената на зала „България“. Какъв е поводът за това и кои са произведенията, които ще прозвучат под диригентската Ви палка?
Идеята е да се покажат непознати произведения само за струнни инструменти. Заслугата за избора на творбите и снабдяването с ноти е главно на Иван Пенчев. Цялата програма обхваща един период от около 100 г. – изключително силен период на английските композитори, които ние в България, за жалост, не познаваме достатъчно добре. Съчетанието на различни струнни състави в едно произведение и в един концерт, е вече традиция в европейската музика. Нашият Марин Големинов казваше „Да направим произведение за струнен квинтет и струнен оркестър, е да рисуваш с

бяло върху бяло“...
Бихте ли казали няколко думи и за солистите, които ще участват във въпросното събитие- Иван Пенчев- цигулка и Стефан Врачев- пиано?
С Иван Пенчев ще се срещнем за първи път на сцена. Но много ценя неговата динамичност, творческата му изобретателност и обществена активност. Апатията не ражда нищо... Мисля, че Иван е добър пример за българските музиканти – и като посоки на развитие, и като принципи на организация... А Стефан Врачев познавам добре и много, много го харесвам. Той е професионалист с финес и въображение. И прекрасен човек.

Тази година се навършват 80 години от построяването на зала „България“? Кои според Вас като музикант са най-паметните мигове в тази славна история?
Зала „България“ е храмът на музиката в България. Това, че не всички го разбират, не променя извода. Пореден повод за благодарност към нашите предшественици, които успяват да направят модерна зала през 30-те години на миналия век, която е далеч над стандартите в България и е съизмерима с подобни в значимите европейски градове. Можем само да съжаляваме, че проектът на архитектите Белковски и Станчов не е напълно реализиран. Надявам се, че в годината на юбилея, столичната общественост ще оцени още веднъж значимостта на залата, включително и като архитектурно и строително постижение... Отдавна е време да се направи изследване за артистите и съставите, музицирали на сцената на зала „България“. Ще останем поразени от богатството на информация, уверен съм...

Какво е за Вас музиката?
Клаудио Абато го казва най-ясно: „Музиката спаси живота ми..“

Изкуството е светлина на духа

Господин Младенов, преди да се посветите на актьорската професия, Вие сте били отгледан на музиката. Спомняте ли си как и кога се случи това?
Когато станах на 5 годинки, моята майка ме сложи на пианото и станах от него, за да вляза в казармата.

Завършили сте Музикалното училище „Любомир Пипков“ в София, специалност „Пиано“. Ще споделите ли?
Бях ученик на проф. Лидия Кутева. Минавах за един от обещаващите подрастващи пианисти. До казармата.

Кой Ви откри и насочи към театралното изкуство?
Откритие нямаше. Служих в танково поделение в гр. Грудово (сега гр. Средец). Разрешиха ми отпуск за кандидатстване. Не бях пипал пиано от две години. Оставаха ми само ВИТИЗ. Баща ми беше актьор.

Били сте студент във ВИТИЗ „Кръстьо Сарафов“ в класа по актьорско майсторство на професор Желчо Мандаджиев. На какво Ви научи той?
На любов и отговорност към изкуството. И към хората.

Какъв беше Вашият театрален дебют? Кога и къде?
През 1972 г. По разпределение в Русенския театър. Дебютирах в ролята на

Известният български актьор Рашко Младенов е роден на 08.02.1947 година в София. В творческата му биография фигурират множество запомнящи се роли в театъра и киното.

Бил е директор на Драматичен театър “Сава Огнянов”- Русе, на Сатиричния и Благоевградския театър. През 1994 г. преподава пиано в училище по изкуствата в гр. Мексико, Мексико, а в периода 2006-2009 г. работи в Българския културен център в Москва. Служебен министър на културата през 2017 година.

Написал е музика за спектаклите „С любовта шега не бива“, „Приказки“ и „Кръчмата под зеленото дърво“.

„За него“ ВАСИЛ ПЕТРОВ

Какво Ви води на сцената на зала „България“ на 01.10.2017 година?
Приятен повод да уважа един талантлив човек.

Какво ще изпълните?
Надявам се любими неговите произведения?

Как бихте обрисували личността на Рашко Младенов?
Сложна задача. Личността на Рашко Младенов е многообразна. Важното е, че във всяко едно направление присъства талант.

Незабравима случка или спомен с Рашко?
В театъра, по време на представлението им с Косьо Цецков, когато бях гост-солист.

Какво ще му пожелаете?
Най-баналните неща, но тя и истината е банална. Господ да му дава здраве, дълголетие, мъдрост и големи успехи.

Кои са сцените, които Ви приютиха и Ви дадоха възможност да разгърнете таланта си?

Русенският театър, Театър „София“, Младежкия театър, Малък градски театър „Зад канала“, Сатиричния театър, „Сити Марк Арт Център“. И разбира се, сцената на зала „България“.

Известен сте на широката аудитория преди всичко с ролите на Разколников в „Престъпление и наказание“ от Достоевски, на Метр Бриден в „С любовта шега не бива“ от Мюсе и на Тузенбах и Вершинин в „Три сестри“ от Чехов. Имате ли роля, която Ви е на сърце или такава, която най-силно Ви е интригувала, докато я изграждате?

„Широката аудитория“ е вече чувствително стеснена, поради отдалечеността на Разколников и Метр Бриден с цели 43 години. И все пак, Разколников е моят личен връх в кариерата ми.

Кои са имената на режисьорите, които са допринесли най-много за Вашето актьорско усъвършенстване?

Леон Даниел, Красимир Спасов, Маргарита Младенова, Ирина и Христо Писковци, Николай Волев, Владимир Наумов, Армен Джигарханян, Десислава Шпатова.

„За него“ ИЦХАК ФИНЦИ

Годината беше 1980-а. Първоаприлски концерт. С Рашко заедно се тревожихме дали концертът ни ще стане така, както си го представяхме, защото да свирим в зала „България“ беше наша мечта от детството, едва ли не. А сега ни предстоеше и да дирижираме голям симфоничен оркестър. Със Сашо Владигеров бяхме репетирали месец и нещо, защото бяхме актьори, а се представяхме за велики музиканти. Бяхме заедно с Тодор Колев и Николай Бинеф. Добре помня, че с Рашко спяхме две вечери на хотел „На Витоша“. За да сме във форма. Той изсвири първа част от „Концерт за пиано и оркестър“ от Григ. Още на първата репетиция с оркестъра (а тя беше в 7 ч. сутринта в зала „България“), той смая музикантите. Помня как майка му идваше на всеки наш концерт. На всеки. И в зала „България“, и после в провинцията (правихме го три или четири сезона). Защото виждаше сина си най-после пианист. И то блестящ. Самата тя беше професионална пианистка. Рашко е учил 12 години пиано. Завършил е средното музикално училище в София. И най-неочаквано решава да стане актьор. Като баща си. И става.

После заедно, насърчени от успеха на концерта, направихме по шеговит начин и операта „Риголето“ в Театър „София“. Измислихме щастлив край. Искяхме да заприлича на камерен мюзикъл. Рашко пееше с упоение Херцога. Той беше и корепетитор, като за целта обучи всички останали актьори. Изнасяхме представлението в бюфета на театъра, с аранжирмент от Кирил Дончев за клавирен квинтет плюс флейта.

Ето, че сега предстои нов концерт с Филхармонията. Рашко ме попита ще свиря ли на цигулка. Бих дирижирал, казах. Сега почнах да се тревожа. Дали не сбърках? Ще мога ли пак?

А 70-те години нямат значение. Годинишната е закръглена, понеже сме приели да си служим с десетичната система. Но да бъде здрав Рашко! И да му се случват хубави роли!

Ще откриете ли имена на Ваши колеги-актьори, пред чието майсторство благоговееете?

До благоговееене не съм стигал. Ценя Ицко Финци, Руси Чанев, Николай Бинеф, Катя Паскалева.

В един миг от театралната Ви кариера, Вие отново се обръщате към музиката и по-специално към музикално-сценичното изкуство. С Ицхак Финци сте в основата на театралната постановка на операта „Риголето“ от Верди на сцената на Театър „София“. Ще разкажете ли?

Идеята беше на Ицко Финци. Кирил Дончев адаптира музиката на Верди за малък оркестър. Участваха Ицко – Риголето, Невена Мангаджиева – Джилда, Моя милост – Херцога, Илка Зафирова – Магдалена, Стоян Гъдев – Спарафучиле и малък хор. Останалото не може да се разкаже, трябва да се види.

Една от най-запомнящите се Ваши изяви през годините е тази в „Първоаприлски концерт“ заедно с Тодор Колев, Николай Бинеф и Ицхак Финци. Какъв беше замисълът на този своеобразен микс от класически произведения и какво представляваше той?

Бяхме петима. Забравяте инициатора на този концерт – диригентът Александър Владигеров. Ако говорим за музика, думата микс се използва, когато се смесват различни жанрове. В нашия случай програмата беше само от класически произведения. Четирима драматични артисти пеят и свирят, защото могат да го правят. При това в съпровод на симфоничен оркестър. И беше прекрасно.

На 01.10. 2017 година на сцената на зала „България“ ще бъде честван Ваш Юбилей. Какъв е той и кои са приятелите и колегите Ви, които сте поканили да участват в него?

Юбилеят е по повод моята 70-годишнина. Тук вече ще има микс. Поканил съм мои приятели музиканти от всички музикални жанрове. Под съпровод на Софийската филхармония с диригент Найден Тодоров, на сцената на зала „България“ ще се появят Теодосий Спасов, Людмил Ангелов, Ицко Финци, Хилда Казасян, Симеон Щерев, Васил Петров,

„За него“ ТЕОДОСИЙ СПАСОВ

Какво Ви води на сцената на зала „България“ на 01.10.2017 година?
Води ме взаимното приятелско чувство, симпатия и уважение към таланта на Рашко Младенов.

Какво ще изпълните?
Ще изпълня любимата ми пиеса за кавал и симфоничен оркестър „Цигански танц“.

Как бихте обрисували личността на Рашко Младенов?
Той е от съсловието музиканти в артистичните среди. Много е талантлив и честен към своите съвременници.

Незабравима случка или спомен с Рашко?
Много често сме се виждали, работили заедно по време на фестивала „Аполония“. С голяма загриженост и разбиране ми е осигурявал комфорт по време на участията и изпълненията ми в програмата на фестивала.

Какво ще му пожелаете?
„Все туй копение в духа, Все туй скиталчество из път...“

Ангел Заберски, Анатоли Кръстев, Любомир Денев, Мария Мартинова, Живко Петров, Георги Андреев, Борислав Веженов, Божидар Абрашев-син и Рашко Младенов.

Творческата и житейска равностетка на актьора и човека Рашко Младенов?

Не съм правил равностетки, нямам и такива намерения. Правя това, което обичам и това ме прави радостен.

Какво е за Вас изкуството?
Светлина на духа.

На 01.10. 2017 г., Рашко Младенов и приятели ще отбележат неговата 70-годишнина.

Велики композитори-Виртуози

Едни от най-виртуозните пианисти в историята на човешката култура, са и едни от най-великите композитори, живяли някога. Това са Моцарт, Бетовен, Шопен, Лист.

Волфганг Амадеус Моцарт (1756-1791)

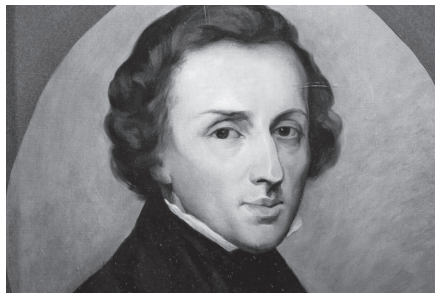
проявява изключителния си музикален талант още на 3-годишна възраст, композира от 5-годишен, а когато е на 6 г. свири пред австрийската императрица. Моцарт е надарен с феноменална музикална гарба и притежава изключителна импровизаторска способност, като успява да изсвири дадено музикално произведение, след като го е чул само веднъж.

„Свиренето на Бетовен се отличава толкова от обичайното третиране

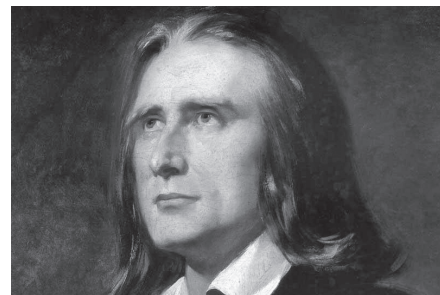
на пианото, сякаш е открил съвсем нов път за себе си.”

Това са гуми на един от неговите съвременници - Карл Лудвиг Юнкер. За съжаление и по обясними причини, човечеството не притежава никакви записи от изпълненията на **Лудвиг ван Бетовен (1770-1827)**, но пък разполага с виртуозна и завладяваща музика, написана и изпълнена от самия него по непогражаем начин, според описанията на хора, които са го чували как свири. Геният, който днес е по-известен като композитор, е бил прочут с пеещия тон на изпълненията си.

Фредерик Шопен (1810-1849) е най-знаменитият полски композитор и един от най-великите виртуози на своето време. По-голямата част от работата му е за соло пиано и макар, че не съществуват записи на неговите изпълнения (най-ранните записи са

от 1860 г.), един негов съвременник споделя: „Някой може да каже, че Шопен е създател на пианистичната и на композиторската школа. В интерес на истината, нищо не би могло да се сравни с лекотата и сладостта, с която композиторият свири на пиано. Освен това нищо не може да се сравни и с неговите творби, пълни с оригиналност, елегантност и грация.”

Унгарският композитор **Ференц Лист (1811-1886)**, се съревновава с Шопен за короната на най-големия виртуоз на XIX век. Сред най-известните негови творби са дяволски трудните Appées de pelerinage, Соната за пиано в си минор и Мефисто валс. Освен като композитор, Ференц Лист е имал легендарна слава и като изпълнител, като е измислена специална дума за лудостта, която е вдъхновявал: листомания.

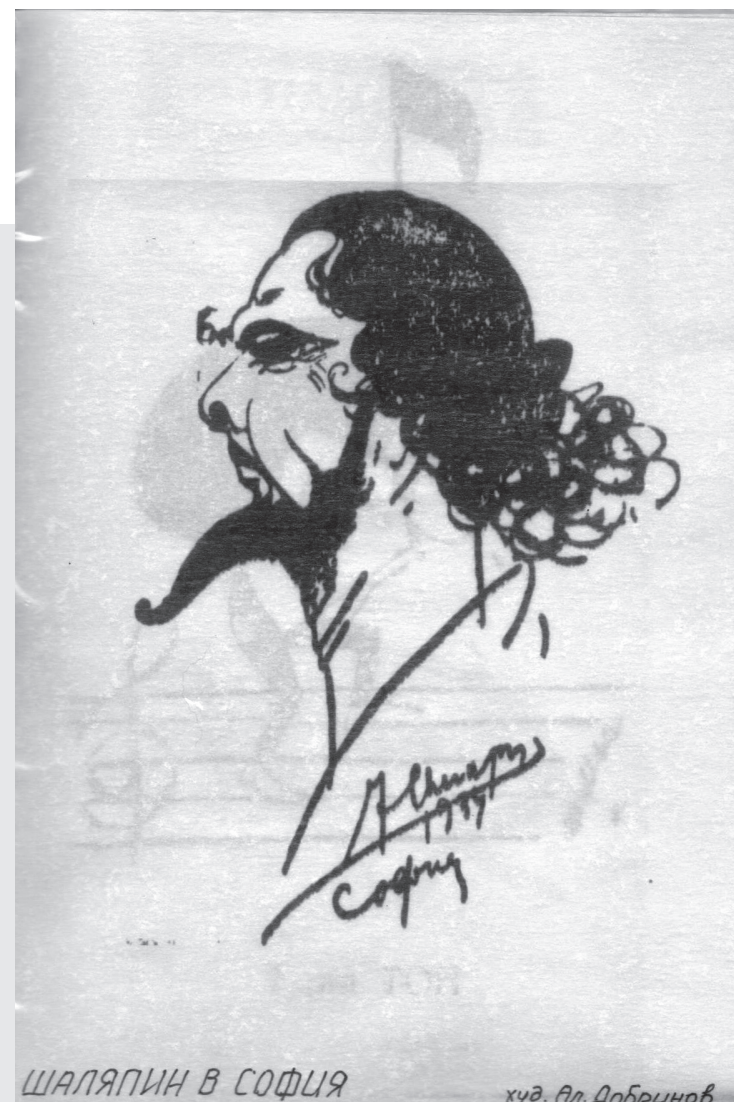
ВЕЛИЧИЕ И БЛАГОРОДСТВО Шопен – Лист

Особено близко приятелство свързва Фредерик Шопен с Ференц Лист, което е забележително, тъй като двамата са много различни - като композитори и изпълнители, като хора. А и може би точно за това Шопен и Лист се допълват великолепно и да си позволи да ги съизмерва, би било по силите само на гений от ранга на Хайнрих Хайне: „В сравнение с Лист всички останали пианисти отпадат, освен един - Шопен, Рафаело на пианото”. Оноре де Бalzак е още по-красноречив: „Не можете да оце-

ните Лист, без да сте чули Шопен; унгарецът е демон, полякът - ангел”. И наистина, нежната поезия на Шопеновите изпълнения, която трудно изпълвала концертните зали, рязко контрастира с модната по онова време виртуозност на Лист, Калкбрена, Талберг и Хилер, която заплашвала да срути горките сгради. В същото време, всепризнатият водач на „гръмовно виртуозната школа” Лист, бил един от най-проникновените интерпретатори на творбите на Шопен - на 9 април 1836 г. той

изпълнява с триумфален успех 12-те етюда, оп. 10 в залата „Ерар”.

Фредерик Шопен заявил веднъж, че иска да открадне от Лист начина, по който той изпълнява неговите пиеси: „Обичам музиката си, когато я свири Лист”. Полякът се възхищавал от унгареца и заради изключителната му способност да подчинява публиката, оценявайки го ласкаво: „Но ти си предопределен за концерти, защото ако не спечелиш слушателите си, имаш какво да ги поразии!”

В ПАУЗАТА

Анекдоти от света на музиката

С издаването на операта „Фауст” от Гуно, издателят забогатял, докато финансовото положение на композитора не се подобрило. Един ден Гуно, облечен в старото си зимно палто, срещнал издателя в скъпа кожена шуба и му казал: „Честито! Шубата Ви е модел „Фауст”, нали?”

Композиторият Десаур получил от издателя Шлезингер един сребърен часовник като хонорар за написването на няколко романа. След две седмици той отишъл недоволен при издателя и с упрек му казал: „Вашият часовник никак не върви!” Шлезингер хладно отговорил: „А Вие да не мислите, че продажбата на Вашите романи върви?”

Големият български композитор Панчо Владигеров бил заклет мотопедист, сменил няколко модерни за времето си возила. Веднъж на кръстовище бил бутнат от друг мотор с кош. „Видяхте ли му номера?”, попитал го полицаят, а Панчо, изтупвайки праха от грехите си рекъл: „Номера не знам, ама класона беше си-бемол!”

Композиторият Йозеф Маркс бил поканен да дирижира новата си симфония при първото ѝ изпълнение. „Ако знаех по-рано - казал той, че аз ще дирижирам лично творбата си, никога не бих написал в нея толкова много пет четвърти и седем четвърти тактове!”

КОНЦЕРТ, ПОСВЕТЕН НА 80-ГОДИШНИНАТА ОТ ПОСТРОЯВАНЕТО НА ЗАЛА БЪЛГАРИЯ

Под патронажа на Президента на Република България

Найден
ТОДОРОВ
диригент

Аглика ГЕНОВА
Любен ДИМИТРОВ
клавирно дуо

Людмил
АНГЕЛОВ
пиано

С участието на Национален филхармоничен хор „Светослав Обретенов“
с диригент Славил ДИМИТРОВ

В програмата: БАХ, ХЕНДЕЛ, ВЛАДИГЕРОВ, СТАЙНОВ

Билети на касата на зала България

www.sofiaphilharmonic.com

КОНЦЕРТЕН КОМПЛЕКС КОНЦЕРТИ ПРЕЗ ОКТОМВРИ 2017 г.

1 неделя 19:00 ч. Зала България	Софийска филхармония КОНЦЕРТ – ЮБИЛЕЙ НА РАШКО МЛАДЕНОВ Найден Тодоров диригент С участието на: Минчо Минчев, Рашко Младенов, Теодосий Спасов, Хилда Казасян, Мария Мартинова, Ицко Финци, Любо Денев, Анатоли Кръстев, Ангел Заберски	11 сряда 19:00 ч. Зала България	ОРГАНОВ КОНЦЕРТ НА ВЕЛИН ИЛИЕВ орган Продукция на Софийската филхармония
2 понеделник 19:00 ч. Зала България	БЛАГОТВОРИТЕЛЕН КОНЦЕРТ ЗА ЕТНОГРАФСКИЯ МУЗЕЙ СОФИЯ	12 Четвъртък 19:00 ч. Зала България	Софийска филхармония “БРИТАНИЯ” - КОНЦЕРТ НА СОФИЙСКА ФИЛХАРМОНИЯ, QUARTO QUARTET, КАМЕРЕН АНСАМБЪЛ „СОФИЙСКИ СОЛИСТИ“ 145 от рождението на композитора Воон Уилямс Пламен Джурев диригент
2 понеделник 19:00 ч. Камерна зала	Клавирен концерт от поредицата „ЕСЕННИ КОНЦЕРТИ“ Анжела Тошева пиано	13 петък 19:00 ч. Зала България	„ДАМА ПИКА“ проект на Софийската филхармония и Cinelibri
3 вторник 19:00 ч. Камерна зала	ДУО ХАРМОНИЯ Гергана Иванова флейта Ваклина Райчева арфа Със специалното участие на Димо Димов ударни инструменти	14 събота 19:00 ч. Зала България	„СТАРИТЕ МАЙСТОРИ“ Концерт – спектакъл посветен на 450 години от рождението на Клаудио Монтеверди Bella Voce, Quarto Quartet Славил Димитров диригент Продукция на Софийската филхармония
4 сряда 19:30 ч. Зала България	КОНЦЕРТ НА БИГ БЕНДА НА БНР	15 неделя 19:00 ч. Зала България	СОФИЙСКА ФИЛХАРМОНИЯ Росен Гергов диригент Солист: Карл-Хайнц Шютц флейта Цикъл Виртуозите на Виенска филхармония
5 четвъртък 19:00 ч. Зала България	Софийска филхармония Гилберт Варга диригент Солист: Пламена Мангова пиано	16 понеделник 19:30 ч. Зала България	КОНЦЕРТ НА НОВ СИМФОНИЧЕН ОРКЕСТЪР
6 петък 19:00 ч. Зала България	КОНЦЕРТ НА ОРКЕСТЪРА ЗА НАРОДНА МУЗИКА НА БНР С ХОРА НА АНСАМБЪЛ „ФИЛИП КУТЕВ“	16 понеделник 19:30 ч. Камерна зала	СТРУННО ТРИО: Йордан Димитров цигулка Огнян Константинов виола Георгина Бояджиева виолончело Продукция на Софийската филхармония
7 събота 19:00 ч. Зала България	КОНЦЕРТ НА ДЖОРДЖИЯ НИКОЛОВА орган и сопран	17 вторник 19:00 ч. Зала България	КОНЦЕРТ НА НАЦИОНАЛЕН ФИЛХАРМОНИЧЕН ХОР „СВЕТОСЛАВ ОБРЕТЕНОВ“ Славил Димитров диригент Със специалното участие на рок-група „Хазарт“ Цикъл „Хор-Поп-Рок“ I Продукция на Софийската филхармония
7 събота 19:00 ч. Камерна зала	Клавирен концерт от поредицата „ЕСЕННИ КОНЦЕРТИ“ Абел Санчес-Агилера /Испания/ пиано	17 вторник 19:00 ч. Камерна зала	КОНЦЕРТ НА СОФИЯ КВАРТЕТ Продукция на Софийската филхармония
9 понеделник 19:00 ч. Зала България	Софийска филхармония КОНЦЕРТ ПОСВЕТЕН НА 80-ГОДИШНИНАТА ОТ ПОСТРОЯВАНЕТО НА ЗАЛА „БЪЛГАРИЯ“ Найден Тодоров диригент Солисти: Клавирно дуо Аглика Генова - Любен Димитров, Людмил Ангелов пиано С участието на Национален филхармоничен хор „Светослав Обретенов“, диригент Славил Димитров	18 сряда 19:00 ч. Зала България	Софийската филхармония и Посолството на Република Корея в България представят: ПЕТИ БЪЛГАРО-КОРЕЙСКИ ПРИЯТЕЛСКИ КОНЦЕРТ С УЧАСТИЕТО НА ВОКАЛНА ГРУПА “I MAESTRI” (РЕПУБЛИКА КОРЕЯ) И ВОКАЛЕН АНСАМБЪЛ BELLA VOCE
10 вторник 19:00 ч. Камерна зала	КЛАСИКАРТ СТРУНЕН КВАРТЕТ Със специалното участие на Михаил Живоков кларинет Кирил Христов виола Михаил Михайлов валдохорна		

КОНЦЕРТЕН КОМПЛЕКС

КОНЦЕРТИ ПРЕЗ ОКТОМВРИ 2017 г.

19 четвъртък 19:00 ч. Зала България	СОФИЙСКА ФИЛХАРМОНИЯ Филип Ман диригент Солист: Антонина Бонева пиано <i>Цикъл „Третите“</i>	26 четвъртък 19:00 ч. Зала България	СОФИЙСКА ФИЛХАРМОНИЯ Мартин Пантелеев диригент Солист: Веско Пантелеев Ешкенази цигулка <i>Цикъл „Големите симфонии I“</i>
20 петък 19:30 ч. Зала България	КОНЦЕРТ НА СИМФОНИЧНИЯ ОРКЕСТЪР НА БНР Марк Кагин диригент	27 петък 17:00 ч. Студио Музика	NOVAE MUSICAE Среща с част от композиторите и изпълнителите – участници във фестивала. <i>Продукция на Софийската филхармония</i>
20 петък 19:30 ч. Камерна зала	КОНЦЕРТ НА ВОКАЛЕН СЪСТАВ ИМПРЕСИЯ <i>Продукция на Софийската филхармония</i>	27 петък 19:00 ч. Камерна зала	NOVAE MUSICAE КВАРТО КВАРТЕТ <i>Продукция на Софийската филхармония</i>
21 събота 19:00 ч. Зала България	КОНЦЕРТ НА ОРКЕСТЪР ГЕНЕЗИС Йордан Камджалов диригент	27 петък 19:00 ч. Камерна зала	NOVAE MUSICAE КВАРТО КВАРТЕТ <i>Продукция на Софийската филхармония</i>
21 събота 19:00 ч. Камерна зала	КОНЦЕРТ ОТ МЕЖДУНАРОДНИЯ МУЗИКАЛЕН ФЕСТИВАЛ „АРТИС“	28 събота 19:00 ч. Камерна зала	NOVAE MUSICAE ЖЕНИ В ЧЕРНО И БЯЛО Инес Симеонова пиано Десислава Патруйо пиано както и Сава Вутов пиано <i>Продукция на Софийската филхармония</i>
22 неделя 19:00 ч. Зала България	СОФИЙСКА ФИЛХАРМОНИЯ Дружелюб Янакиев диригент Солист: Теодосий Спасов <i>Цикъл „Извън петолинието“</i>	28 събота 19:00 ч. Камерна зала	NOVAE MUSICAE ЖЕНИ В ЧЕРНО И БЯЛО Инес Симеонова пиано Десислава Патруйо пиано както и Сава Вутов пиано <i>Продукция на Софийската филхармония</i>
22 неделя 17:00 ч. Камерна зала	ИЗКУСТВОТО НА БАРОКА Шубертов марафон Василий Илсавский хамерклавиър Галина Драганова хамерклавиър Живка Калчева цигулка Кристиана Генова виолончело Лена Карни контрабас <i>Продукция на Софийската филхармония</i>	29 неделя 19:00 ч. Зала България	NOVAE MUSICAE Герган Ценов диригент Солист: Цветана Бандаловска сопран <i>Продукция на Софийската филхармония</i>
23 понеделник 19:00 ч. Камерна зала	Виктория Василенко пиано Лия Петрова цигулка Кристина Хинова цигулка	29 неделя 11:00 ч. Камерна зала	NOVAE MUSICAE МЛАДИТЕ ТАЛАНТИ И ТЕХНИТЕ МАЙСТОРИ НАСТАВНИЦИ <i>Продукция на Софийската филхармония</i>
24 вторник 19:00 ч. Зала България	КОНЦЕРТ НА НАЦИОНАЛЕН ФИЛХАРМОНИЧЕН ХОР „СВЕТΟΣЛАВ ОБРЕТЕНОВ“ Славил Димитров диригент <i>Продукция на Софийската филхармония</i>	29 неделя 19:00 ч. Камерна зала	СОФИЙСКА ФИЛХАРМОНИЯ Дарина Малеева цигулка Ксавие Леконт де ла Бретонери пиано Любомир Никол виолончело Кристиан Сугарев виола Здравка Комитова цигулка
24 вторник 19:00 ч. Камерна зала	КОНЦЕРТ НА АНСАМБЪЛ ARTE Със специалното участие на Боби Йоцов кларинет <i>Продукция на Софийската филхармония</i>	30 понеделник 19:00 ч. Зала България	КОНЦЕРТ НА ЛЕСЛИ ХАУЪРД (Англия/Австралия) с КАМЕРАТА ОРФИКА – НБУ <i>Цикъл Солисти-Интерпретатори</i>
25 сряда 19:30 ч. Зала България	КОНЦЕРТ НА КАНТУС ФИРМУС <i>Концертен цикъл „Щрайхисимо“</i> <i>Струнен квартет „Арс Музика“</i> <i>Продукция на Софийската филхармония</i>	31 вторник 19:00 ч. Зала България	СОФИЙСКА ФИЛХАРМОНИЯ С НАЦИОНАЛЕН ФИЛХАРМОНИЧЕН ХОР „СВЕТΟΣЛАВ ОБРЕТЕНОВ“ Заклучителен концерт от Конкурс 7/8 Станислав Ушев диригент